

Bên cạnh những sự kiện chính trị nóng hổi như sự ra đời các đoàn thể, đấu tranh giành quyền cho Tự Do Nhân Quyền của Việt Nam, vấn đề cuộc sống nhân dân các thành phố như Việt Nam cũng là một đề tài vô cùng thú vị và gây tranh luận lâu dài mà phía nào cũng đưa ra những luận cứ vững chắc, hợp tình hợp lý để minh chứng cho lập trường của mình.

Tổ tiên xã hội, thiên tai (bão lụt, hạn hán, sóng thần...) thì thời nào cũng có.

Tổ tiên xã hội nghèo đói cho đến xã hội văn minh giàu có, không ai dám nói là đã xóa hết các tệ nạn đã đưa đến sự tàn phá của nhân loại.

Việt Nam và các quốc gia Tây Âu, cũng có hàng trăm ngàn người không nhà, trẻ em khuyết tật, người già bệnh tật, bệnh nhân các nạn y không phụng dưỡng của. Đó là những người hàng ngày sống trong vòng tay nhân ái của đồng bào, đồng chí.

Người ta nói “Chỉ có một thú vui quay lưng trước khổ đau của đồng bào.” Nói thế cũng chưa đủ, vì có nhiều thú vui cũng không hợp với đồng bào khi nguy hiểm. Đó là nói về phạm trù đạo đức mà tiên chúng ta đã sống giáo dục qua những câu ca dao rtf quen thuộc:

Nhiều người phụ nữ giá rẻ
Người trong mắt nước mắt thì thương nhau cùng

Thấy người họ nạn nạn thì thương
Thấy người tàn tật thì càng thương hơn

học:

Buổi thì học học bí cùng,
Tuy rằng khác giới nhưng chung một giàn

Truyền thống dân tộc Việt Nam đã bao đời dạy dỗ tình nghĩa đùm bọc nhau trong bao biến cố thăng trầm, qua bao tai biến thiên nhiên. Đó là đức hi sinh, không chỉ cái và cũng không thể nói ra lý do để bài bác.

Tuy nhiên, chúng ta không xét vấn đề hời hợt bên ngoài mà không tìm hiểu nguyên nhân sâu xa của những tệ nạn. Có như thế, chúng ta mới tìm được cách giải quyết triệt để giảm thiểu những nỗi khổ đau của đồng bào, đồng chí một cách có hiệu quả.

Đó là chúng tôi muốn đề cập đến phạm trù chính trị mà hiện nay những người Việt yêu nước đang phải đấu tranh để giành lấy quyền sống cho người dân Việt Nam tự do quốc gia.

Ngày xưa, trước năm 1975, tuy bị chi phối bởi chiến tranh dai dẳng, tàn khốc, chính phủ VNCH cũng đã có những chương trình cải thiện xã hội. Ba mục tiêu chính là cải thiện đời sống, cải thiện kinh tế, cải thiện văn hóa. Tuy nhiên Văn Thiệu đã ra sau khi đến cầm quyền là:

“Xây dựng Dân Chủ, Giải quyết Chiến tranh, và Cải thiện Xã hội.”

Khó mà bàn luận về thành quả của các mục tiêu này, vì chính TT Thiệu và những các của ông đã chỉ phôi bôi những vấn đề rất phức tạp, khó khăn của chính sự và sự bất nhứt của đảng mình Hoa Kỳ trong khi Cộng sản Bắc Việt tập trung nỗ lực phá hoại các công cuộc xây dựng phát triển của miền Nam. Tuy nhiên đã có những cố gắng về phía chính phủ trong việc giữ quy tắc phân nào thành công những người, của từ từ các nhân nhân chiến tranh đến các nhân nhân xã hội.

Sau khi Cộng sản chiếm miền Nam, họ tuyên bố các tên là sự phạm của “Mộng Ngự”, là họ cướp của chiến tranh; vì họ cho rằng chế độ Xã hội Chủ Nghĩa của họ là thiên đường, không có những nỗi bóc lột người và chính quyền của họ là ưu việt trong việc xây dựng “mặt xã hội phân vinh hạnh phúc, vân vân.”

Thậm chí ngay đến Cộng sản đã có quy định hơn nửa thế kỷ trên miền Bắc, và 34 năm tại miền Nam. Chúng ta thấy rằng thông cảm hoàn toàn như chiến tranh mà chế tính khoảng thời gian 34 năm sau khi chiến tranh kết thúc. Những Cộng sản chiếm miền Nam với một tài sản không lớn, một nhân lực hùng hậu có trình độ thấp, và một mức phát triển kinh tế thấp ngay đi cao trong khu vực các quốc gia vùng Đông Nam Á do chính quyền miền Nam để lại. Họ đã làm được gì ngoài việc lợi dụng quy định năng lực cộng đồng, bóc lột cho vào túi tham không đáy sau những năm dài đối kháng trong cái thiên đường XHCN miền Bắc?

Ngay khi loài người bắt đầu hình thành lập các cộng đồng chính quyền, thì chức năng đầu tiên và quan trọng nhất là lo cho phúc lợi xã hội của người dân. Đó là vấn đề an sinh xã hội. Các chức năng khác như quốc phòng, phát triển kinh tế, giáo dục... cũng chỉ qua là để hỗ trợ, bảo đảm cho việc phát triển an sinh.

Trong cuộc kháng chiến chống quân Minh do Bình Định Vương Lê Lợi khởi xướng, nhà mưu lược đại tài Nguyễn Trãi đã soạn ra một bản văn hùng hồn lên án giặc Minh và kêu gọi toàn dân kháng chiến. Đó là bản “Bình Ngô Đại Cáo” mà đã mở đầu bằng câu:

“Việc trọng nhất của đời an dân.”

Chức năng chính quyền là làm cho dân giàu, nước mạnh. Chính quyền có khả năng thu thuế và có điều kiện về ngân sách để thực thi các mục tiêu an dân. Vấn đề xã hội phải được nâng lên hàng đầu của tất cả làm sao cho người người, người dân sống no, hạnh phúc.

Thực tế hàng chục năm qua đã chứng minh, người quy định Cộng sản không những không quan tâm đến giữ quy tắc về an sinh xã hội, mà còn góp phần làm cho các tên tăng nhanh do những chính sách hà khắc, bóc lột. Họ chỉ thực sự quan tâm đến việc củng cố quyền máy cai trị và sự vững mạnh của đảng Cộng Sản để bảo vệ cho quyền lực và lợi ích riêng của đảng; hay nói đúng hơn, của những đảng viên nòng cốt.

Vì thế, chúng ta không lấy làm lạ rằng trong khi có hàng triệu người dân chết vì thiếu lương ăn, sống chui rúc trong những căn nhà chật chội, lang thang ngoài hè phố, đói rách những rừng thiêng nước độc, phải bán con, đến với thì có hàng trăm viên chức cao cấp trong đảng có tài sản từ hàng trăm triệu đến hàng tỷ đô la.

S₁ cán b₁ C₁ng s₁n trung c₁p nay là các nhà t₁ s₁n đ₁, cũng có tài s₁n hàng tri₁u đô la mà không ph₁i do kh₁ năng kinh doanh th₁c s₁, mà ch₁ do quy₁n th₁ h₁i m₁i, tham nh₁ng, ăn c₁p t₁ công kh₁, t₁ ti₁n vi₁n tr₁ c₁a n₁c ngoài, t₁ ti₁n do sách nhi₁u đ₁ng bào. H₁ không ch₁a m₁t ngõ ngách nào trong sinh ho₁t xã h₁i mà không l₁i đ₁ng đ₁ ki₁m đ₁ng ti₁n b₁t chính.

Do đó, các t₁ n₁n còn l₁i sau chi₁n tranh đã đ₁c nh₁n lên g₁p b₁i. L₁c l₁ng n₁n nh₁n t₁ nh₁ng ng₁i thi₁u may m₁n c₁a mi₁n Nam tr₁c đây, nay đ₁c tăng c₁ng thêm hàng tri₁u ng₁i do h₁u qu₁ chính sách đ₁i dân thành th₁ đi xây đ₁ng khu kinh t₁ m₁i, c₁i t₁o “ng₁y quân, ng₁y quy₁n”, c₁i t₁o công th₁ng nghi₁p, t₁p s₁n hoá, h₁p tác hoá, bán bãi v₁t biên. Dân đã nghèo, càng nghèo thêm. Dân đã đói, càng thêm đói.

Cho đ₁n khi nhìn th₁y ngu₁n l₁i t₁ du l₁ch, C₁ng s₁n đã đ₁ ti₁n vào xây đ₁ng nh₁ng khu du l₁ch b₁ th₁ đ₁ h₁p đ₁n khách n₁c ngoài. S₁ phát tri₁n thi₁u cân b₁ng gi₁a các lãnh v₁c đã đ₁a đ₁n h₁u qu₁ là s₁ ph₁n vinh hoành tráng bên ngoài m₁t vài trung tâm du l₁ch trong khi ch₁ cách đó ch₁ng vài trăm th₁c, là c₁nh bùn l₁y n₁c đ₁ng c₁a nh₁ng c₁ dân thành ph₁n m₁t h₁ng trong xã h₁i. Và h₁u qu₁ n₁ng n₁ nh₁t t₁nh h₁ng đ₁n suy đ₁i đ₁o đ₁c xã h₁i là đ₁a đ₁y m₁t s₁ l₁n các thanh niên thi₁u n₁ vào con đ₁ng bán thân vì ch₁ có cách đó m₁i s₁ng còn trong cái xã h₁i b₁t đ₁u ti₁m nhi₁m nh₁ng xa hoa c₁a ch₁ đ₁ t₁ b₁n do du khách và các t₁ s₁n đ₁ m₁i n₁i lên phô bày ra.

Ng₁y quy₁n C₁ng S₁n không nh₁ng không chú tâm gi₁i quy₁t t₁ n₁n mà còn t₁o thêm ra t₁ n₁n. Đáng trách h₁n, h₁ còn l₁i đ₁ng các t₁ n₁n, thiên tai đ₁ moi ti₁n c₁u tr₁.

T₁ hàng ch₁c năm qua, chúng ta đã đ₁c trên các báo nh₁ng tin t₁c v₁ các phái đoàn trong n₁c, c₁a ng₁i Vi₁t h₁i ngo₁i quy₁n góp ti₁n đ₁ c₁u tr₁ các thành ph₁n n₁n nh₁n t₁ t₁ n₁n xã h₁i cho đ₁n thiên tai. R₁t nhi₁u, n₁u không nói là h₁u h₁t, đ₁u k₁ ra vi₁c các viên ch₁c các c₁p trong gu₁ng máy ng₁y quy₁n C₁ng s₁n đã ngăn c₁n, gây khó đ₁, đe do₁ ... nh₁m giành l₁y s₁ ti₁n, ph₁m v₁t c₁u tr₁ đ₁ chia ch₁c nhau. H₁ đã thay g₁o ngon b₁ng g₁o m₁c trong các kho nhà n₁c đ₁ c₁p phát cho n₁n nh₁n. H₁ đã l₁p ra danh sách nh₁ng bà con b₁n bè đ₁ nh₁n quà thay vì nh₁ng n₁n nh₁n th₁c th₁. H₁ đã c₁ng ép ng₁i t₁ h₁ng ph₁i ký gi₁y nh₁n đ₁ ti₁n, nh₁ng ch₁ trao cho kho₁ng m₁t ph₁n m₁i s₁ ti₁n hay ph₁m v₁t c₁u tr₁. H₁ đã tuyên truy₁n l₁p công trong vi₁c c₁u tr₁ cho nhà n₁c C₁ng S₁n thay vì nói th₁t đó là t₁m lòng c₁a nh₁ng ng₁i Vi₁t H₁i ngo₁i hay nh₁ng c₁ quan t₁ thi₁n qu₁c t₁.

H₁ đã g₁i ra n₁c ngoài nh₁ng tu sĩ qu₁c doanh đ₁ v₁n đ₁ng quy₁n góp tín đ₁ gi₁i ti₁n v₁ xây đ₁ng nhà th₁, chùa chi₁n trong khi có hàng trăm c₁ s₁ tôn giáo b₁ h₁ t₁ch thu t₁ hàng ch₁c năm qua v₁n ch₁a đ₁c hoàn tr₁. Dù các giáo h₁i Thiên Chúa giáo hay Ph₁t giáo, Cao Đài, Hoà H₁o đã lên ti₁ng kh₁n thi₁t đ₁ đòi l₁i.

H₁ thu thu₁ ng₁i dân, h₁ nh₁n ti₁n vi₁n tr₁ t₁ các qu₁c gia, các c₁ quan qu₁c t₁ thì h₁ ph₁i s₁ đ₁ng ti₁n đó vào vi₁c phát tri₁n, phúc l₁i.

Các qu₁c gia, các c₁ quan tài tr₁ ngo₁i qu₁c khi cho ngu₁ quy₁n C₁ng s₁n Vi₁t Nam vay n₁ đã đ₁ ra nh₁ng đ₁i u ki₁n này n₁ v₁ c₁i cách chính sách, gi₁i quy₁t v₁n đ₁ dân ch₁, nhân quy₁n. Trong khi t₁p th₁ ng₁i Vi₁t “Ch₁ng C₁ng” h₁i ngo₁i cho không m₁i năm hàng 3, 4 t₁ đ₁

la mà không có m t đòi h i đi u ki n nào c ! Th t là r ng l ng d tính đ n m c đ ph i nói là xu n đ ng. Chúng ta có ng i đã lao đ ng c c kh “cày” hai ba job, ch u th ng ch u khó m i tu n hàng 50, 60 gi trong các công x ng c a M đ r i đ a vai ra gánh giùm các gánh n ng c a C ng s n cho chúng r nh tay làm nh ng vi c đàn áp nhân dân, làm giàu riêng cho b n thân, gia đình.

Chúng tôi đã nghe chuy n nh ng con em cán b C ng s n đi du h c t i San Francisco mua nhà h n n a tri u đô la b ng ti n m t; đi mua s m hàng ngàn đô la m i l n trong các shopping mall sang tr ng. Chúng tôi đã nghe k các “phu nhân” các cán b CS đi du l ch bên Trung hoa vùng hàng ngàn đô la tiêu xài d dàng nh chúng ta xài b c ch c bên M này.

Sau c n bão cu i năm 2006 v a qua tàn phá các t nh mi n Trung, ng y quy n CS tuyên b chi ra kho ng 2 t đ ng Vi t Nam (kho ng 150 ngàn đô la) đ c u tr n n nhân tình Qu ng Tr . Trong khi đó, hai cán b đ ng v h u đã đ c c p t 6 đ n 8 t b c đ mua xe h i đ i m i. C n l u ý r ng ch t i Vi t Nam và các n c C ng S n, ngoài h th ng chính quy n đ đi u hành công vi c nhà n c, còn t n t i song song m t h th ng đ ng đ s h n, đông đ o h n đ lãnh đ o chính quy n. Mà ng i dân v a ph i đóng góp nuôi tr chi phí cho c quan công quy n, l i v a trang tr i cho cái h th ng đ ng lãnh đ o này. Có r t nhi u cán b các c p v a n m quy n trong đ ng v a trong chính quy n nên đã xem nh h ng hai l n phúc l i.

Chúng tôi không dám nghi ng thi n ý c a nh ng c quan, nh ng cá nhân quyền góp ti n v c u tr đ ng bào (dù r ng không th không có nh ng ph n t x u l i đ ng đ m u l i riêng t , l y ti n b túi hay m u c u danh v ng). Chúng tôi cũng không h nói r ng nh ng v làm t thi n là tay sai C ng S n nh đã t ng có ng i lên án gay g t. Chúng tôi đánh giá cao và vinh danh nh ng ho t đ ng t thi n vì đó là s b n khoãn, s c m thông sâu s c đ n nh ng đau kh c a đ ng bào trong n c. N u chính ph CS đã h t lòng lo toan mà không có kh năng làm xu , chúng tôi s xung phong góp ph n. Nh ng th nghĩ c 100 đô la chúng ta g i v , ch có vài đô la đ n tay ng i đáng nh n, còn l i thì vào túi b n cán b . Nh th , s giúp đ c a chúng ta gi i quy t đ c gì? Có th coi là chúng ta đ t đ c m c tiêu c u tr không?

Không ph i nh ng ng i không ng h vi c c u tr là vô tình v i n i đau c a đ ng bào. H có cách nhìn khác. Ví nh m t ng i b nh mà vi trùng đã ăn vào máu c n đ c m x , ch a tr t n g c thay vì ch dùng thu c đ bôi xoa bên ngoài v t l l i. Cái vi trùng đ c h i này là c ch C ng s n đang c m quy n mà ngày nào còn t i v , thì t n n v n còn và càng gia tăng

Th nên h i ngo i m i có nh ng Tr n Văn Bá, Nguy n Qu c Túy, Võ Đ i Tôn, Hoàng C Minh và hàng ngàn chi n sĩ qu c gia đang ngày đêm ho t đ ng trong các lãnh v c đ ti p t c cu c chi n tranh chính tr , ngo i giao đ ch ng ngu quy n CS. Th nên trong n c m i có Hoà Th ng Qu ng Đ , Huy n Quang; nh ng linh m c Nguy n Văn Lý, m c s H ng Quang, nh ng ng i tranh đ u Nguy n Đan Qu , Ph m H ng S n, Đ Nam H i... Và l c l ng này m i ngày m i đ c tăng c ng thêm dù b đàn áp, tù đày, nh c m .

Nh ng t ng r ng sau khi Liên bang Xô Vi t và kh i CS đông Âu s p đ , s là c may cho Vi t Nam thoát kh i ách C ng S n. Vì trong th i đ i m đó, C ng s n VN v a m t ch đ a v kinh t t Liên Xô, v a đ ng đ u v i thái đ thù ngh ch c a Trung C ng, l i v a b các n c Tây ph ng c m v n. Th nh ng h đã s ng sót nh vào lòng hào phóng c a chính nh ng “Ng i

Việt Cộng” tại Hoa Kỳ và các quốc gia tự do. Trong thời kỳ chiến tranh, 17 triệu dân miền Nam nhận kho công hơn 1 triệu đô la viện trợ, mà phần lớn là đổ vào quân viện. Chế độ tàn bạo là dùng cho việc phát triển; Thế mà Việt Nam Cộng Hòa đã phát triển tiến bộ hơn rất nhiều nước Đông Nam Á, giàu có hơn Thái Lan, Philippines, Đài Hàn.

Thập niên 90, khi đất nước nằm trong bàn tay cai trị của Cộng sản, người Việt hải ngoại đã chuyển vốn nước ngoài, biến thành đô la mới năm qua các hình thức du lịch, thăm nhà, giúp đỡ thân nhân, bệnh viện; và ngay cả có những con nai lưng đem hàng trăm triệu đô la và đưa về quê hương cùng tiến hành vào tay Cộng sản, thân mang tù tội.

Duy chỉ còn lại một đội ngũ mà chúng ta phải cứu mang. Đó là các anh em Thanh niên phản binh của Quân Lực VNCH mà Cộng sản đã bắt hải quân, xua đuổi ra bên ngoài xã hội ngay khi chiếm miền Nam. Họ đang sống những ngày cuối đời tàn tạ, đau đớn như những chiếc lá khô rụng trên sân cỏ của chúng ta. Chúng ta không thể mong chờ họ quy phục CS gì cả, quy phục cho họ, mà đó là bản phận của chính chúng ta, những người bị bắt buộc, những người sống sót như sự hy sinh của họ.

Đó có thể tài suy nghĩ mà chúng tôi xin kính gửi chuyển năm 1994, khi chúng tôi về Washington DC để vận động Quốc Hội Hoa Kỳ công nhận cho phong trào đấu tranh Nhân quyền tại Việt Nam. Chúng tôi đã cay đắng nghe một lời bình phẩm từ một quý bà đang làm trợ lý Ngoại Giao:

“Quý ông muốn chúng tôi có biện pháp kinh tế với chính quyền Cộng sản Việt Nam thì trước hết, quý ông phải vận động, giáo dục để họ nhận ra quý ông đã. Chính họ và quý ông đã nuôi dưỡng chế độ Cộng sản cho nó tồn tại đó.”